

I

ΧΡΙΣΤΟ ΓΚΑΝΩΦ

ΤΡΙΠΤΥΧΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

"Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΕΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΑΓΑΠΗΣ

-1-

... Μέσα στη ζεστή σου αγκαλιά

μέσα στα μάτια εκείνων τών απιθανων ανθρώπων σου

Μεθυσμένοι, απο τη χαρα

για το απρόσμενο συναπάντημα

κι απο το μυθικό κρασί του Νίκου...

Ατέλειωτες οι φιλικές κουβέντες

και σκάζανε τα ρόδια στην αυλή-πυγαλαμπίδες κόκκινες

μπροστα στα μάτια μας.

Σφίς φλέβες μας ^{χοροπηδούσε} ~~χρηστικου~~ το αίμα

σαν το πυροτεχνήματα στα πανηγύρια

Κείνη την ώρα λόγχισε τον ουρανό

λευκή η γραμμή του ^{αεριωδώντων} ~~(υπερηχητικού αεροπλάνου)~~...

Κύπρος,

που κολυμπας σαν τη μικρή μας Ήη

στη θάλασσα του Δύμπαντος *

φέτα παράδεισος μέσα στον μολυσμένο κόσμο.

Χρυσό μήλο στον γαλαζοπράσινο οπωρώνα
τῆς Μεσογείου...

μήπως γι'αυτό
σε θέλουν μήλο τῆς έριδος;;
Τρέμει η καρδιά μου, τρέμει', περιστεριού φτερό
σ'αγαπω

σ'αγαπώ
σ'αγαπώ...

Θα επιστρέψω εγώ, κι αυτή θα με ρωτήσει
πώς είναι εκεί, στήσ Αφροδίτης το νησί

Μως να τής εξηγήσω τί αισθανόμουν
τήν Φαμαγκούστα δέν τήν είδα, μόνο τήν ονειρευόμουν

κκκκκ κι ότι τής νιότης μας ετούτη η πόλη, μόνω,
απόμεινε, σε κάποιαν έλλη ζώνη

Κι ακόμα, πόσα πράγματα έχασα άλλα,
χάρη στήσ Φαμαγκούστας τ'άστρα τα μεγάλα

Τι να της πώ για το έπος της το τόσο τραγικό
που να το περιγράψω δέν μπορώ, τί να τής πώ

γι αυτή την πόλη, όπου ¹⁷α τα παιγνίδια ^{και τα θώρα} κκκκκκκκκκκκ
κλαίνε, και δέν καταλαβαίνουν γιατί τώρα

χάθηκαν οι φωνούλες και τα γέλια
και τών παιδιών που χάθηκαν τα χέρια

Οι κήποι ακόμη τους ερωτευμένους καρτερούν
ώ, οι ελπίδες δέν χάθηκαν όλες. Νά, ριγούν

τά δέντρα το πρωί, προσμένοντας να τά ξυπνήσει
μιά γνώριμη φωνή. Και μουδιασμένα

τα κορμιά να ορθώσουνε ~~χκκκκκκκκ~~ ψηλά
μπροστά ~~κκκ~~ στον μέγα τής αυγής βωμό.

Ω, πόσο δίκιο είχε η μάντισα ποιήτρια ~~κκκκκκκκ~~ :
" " κουκουβάγια βασιλεύει μόνο εδώ"...."

Οι δρόμοι και τα δέντρα περιμένουν
Τα δέντρα, ο άνεμος και το σκοτάδι περιμένουν

Μα δέν έρχονται οι άνθρωποι,

Δέν υπάρχουν άνθρωποι ,

δέν υπάρχουν άνθρωποι ...

Και πέφτει το σκοτάδι
πάνω από τη Φαμαγκούστα...

κι η καρδιά μου πάλλει-σαν περιστεριού φτερό

σ' αγαπώ,

σ' αγαπώ ,

σ' αγαπώ...

~~ΗΙ~~

Κόκκινο πανηγύρι

το χμόγελο τών πορτοκαλιών και τών μανταρινιών

Ξυνό το πρόσωπο του φόβου.

Πράσινα τα όνειρα των κυπαρισσιών

τών αμπελιών και τών λαχανοκήπων

λαδιά ταδάκρυα τών στεγνών ματιών τών ^{Προσώπων} ~~αγωνισμένων~~

Η μουσική

κάτω απο τούς ρυθμικούς θόλους των σπιτιών σου,
που φέγγουν ζωή κι ελπίδα.

Καί το αεροδρόμιο τής Λευκωσίας βουβό.

Λευκό τό γέλιο τού γιασεμιού.

Σιωπηλή η διαμαρτυρία τής μοναχικής φοινικιάς.

Ω, αυτό το αξέχαστο φιλόξενο θάμπος

στά γεμάτα αξιοπρέπεια πρόσωπα τών ανθρώπων τής Βάσας...

Καί τα κρύα, γαλάζια μάτια κάτω από τίς γαλάζιες κίσκες...

Τ' ανηφορικά καγλιερίμια
και τα γεμάτα από ανδρώζους ασχρισμένα σκίλια

και η παράλογη ερημιά τής Φαμαγκούστας

και η παράλογη μοναξιά τής νεκρής ζώνης, όπου

~~προβλεπών~~
~~οραμάτων~~ η καρδιά μου κτυπά - περιστεριού φτερό:

σ' αγαπώ,

σ' αγαπώ,

σ' αγαπώ...

5 Δεκεμβρίου 1983